

ΤΙΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΩΝ

ΒΕΛΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΒΕΛΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τράμηρος.....	40.	9	Χρυσά φάραγγα.....	20
Γράμμος.....	»	16	Χρυσά φάραγγα.....	40
Μηρία.....	»	30		

Μετὰ μηνιαίου παραστήματος μεγάλου σχήματος

ΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ
ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ Α' ΦΥΛΛΟΥ

ΟΠΩΣ ΤΑ ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΝΤΩΝ

Τί ζητοῦσι νὰ ἀποδείξωσιν ἄρα γε οἱ μετὰ τὸς ταπεινότητος φρονήματος ἐπιζητοῦντες νὰ καταστήσωσι τὸν ἀγῶνα τοῦ ἐθνους ἀγῶνα προσωπικόν; Θέλουσι νὰ εἶνε μέγας ὁ κ. Ε. Βενιζέλος; Ἀλλ' ὦ, ἡλίθιοι! Ἐὰν δὲν ἦτο μεγαλειότερος τῶν ἄλλων θὰ εἴνετο πρωθυπουργός; Καὶ θὰ κατάρθου ὁμοῦ μὲ τὴν ἀγαθωτάτην μερίδα τοῦ ἐθνους ἀφωτισμένην καὶ πλήρῃ ἐμπιστοσύνης, νὰ ἐπιδείξῃ πρῶτους αὐτοῦ συνεργάτας καὶ φίλους ὁλοῦς τοὺς ἀποβλήτους τῶν παλαιῶν κομμάτων καὶ νὰ μετατρέψῃ ὁλοῦς τοὺς χυδαίους καὶ ἀσυνειδήτους ὀδρισταίους τοῦ εἰς ἀνθρώπους ἐνθυμίζοντες τὴν στρατιάν τῶν χειροκροτητῶν τοῦ Νέρωνος, θυμιατιστὰς ἔχοντας ἐν δοξολόγιον δι' ἐκεῖνον καὶ μίαν ὕβριν καὶ συκοφαντίαν διὰ τοὺς ἀντιπάλους του; Εἶνε μέγας ὁ κ. Ε. Βενιζέλος. Τί ἄλλο ζητεῖτε πέραν τούτου ν' ἀποδειχθῇ; Ὁ κ. πρωθυπουργός ἔχει τοῦ «μύρμηκος» τὴν σοφίαν, «ἔχει ἀετοῦ πτήσιν», εἶνε «ἀλγεβρικώτερος» καὶ τοῦ κ. Κυπαρίσσου Στεφάνου, εἶνε «ἀσσανσέρ» τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς καὶ εἶνε ἀτμομηχανὴ ἀκόμη σύρουσα εἰς σειρὰν ἀτελευτήτων ἀμαξῶν ὅλην τὴν πληθὺν τῶν ἐλληνικῶν ψήφων τοῦ θριάμβου τῆς 12ης Μαρτίου. Εἶνε «περινούστατος», ἔχει φωνὴν τενόρου διὰ νὰ ψάλλῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸν «Ἀγαπητὸν τῆς Βοσκοπούλας», εἶνε «τετράγωνος» καὶ εἶνε ἀγκυλομύτης». Εἶνε «ὠρατὸς ὡς Ἀπόλλων» καὶ ἔχει «τὴν μετριοφροσύνην σεμνῆς κόρης». Ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ εἶπον καὶ τὰ ἡμιεπίσημα ὄργανά του καὶ ὁ κ. Ἐδεμαν τῆς Παρισίνης «Πρωίας» καὶ ὁ κ. Δίλλων καὶ ὁ κ. Στὴδ καὶ ὁ κ. Μπάουτσερ, καὶ κ. Μάξ Νορδάου, προσφάτως δ' ἀκόμα καὶ ὁ δόξιατος πολέμιός του κ. Μιχ. Κατσούλης. Τὰ πιστεύομεν καὶ πλειοδοτοῦμεν ἀκόμη ἂν θέλετε. Τί ὁμως θὰ κερδίσῃ ἐξ ὅλων αὐτῶν ἡ Ἐθνικὴ ὑπόθεσις; Ἡ «Μίρ» τὸ ἡμιεπίσημον ὄργανον τῆς Βουλγαρικῆς κυβερνήσεως ἐπανηγύρισεν ἀκόμη ζωηρότερον τὸν Ἕλληνα πρωθυπουργόν καὶ προσέθηκε μάλιστα ἐπὶ λέξει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τῆς εὐρείας ἀντιλήψεως του εἰς τὰ ζητήματα διεθνούς χαρακτήρος καὶ διὰ τῆς ἀνεκτικότητός του πρὸς τὰς ξένας γνώμας καὶ ξένας βλέψεις, μεγάλως συντέλεσεν εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Βαλκανικοῦ Συνδέσμου.»

Ἀλλ' ἀφοῦ πρὸς τὰς ξένας γνώμας καὶ πρὸς τὰς ξένας βλέψεις ὑπάρχει τοιαύτη ἀνεκτικότης, διατί ἄρα γε δὲν εἶνε ἀνεκταὶ καὶ αἱ βλέψεις καὶ αἱ γνώμαι ἄλλων πελιτικῶν, Ἑλλήνων αὐτῶν, οἵτινες θαυμάζοντες τὸ μεγαλεῖον τῆς διανείας καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ φρονοῦσιν, ὅτι μέγα πλάσιον χώρας ἀπαιτεῖται διὰ νὰ περιχλείσῃ ὅχι τὸ σύν λον ἀλλὰ μέρος τῶν ὀνείρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐκεῖνο τὸ μέρος δηλονότι, τὸ ὅποσον δὲν ἀνήκεν εἰς τὴν Μεγάλῃν Ἰδέαν ἀλλ' εἰς τοὺς πρακτικὸς ἀνθρώπους, ὡς ἐλέγοντο καὶ ὡς ἐπιστεύοντο; Ἠκούσατε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς

ψῆφον ἐμφορεῖται καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κ βέρνησις; Βεβαίως ἡ αὐτὴ στενοχωρ καὶ ἡ αὐτὴ ἀγωνία βασανίζει καὶ τ ψυχὴν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, ὅστις ε Ἑλλήνων ὅπως πάντες ἡμεῖς, ὅστις ἂν ἐπλανήθῃ ἐν τιτὶ ζητεῖ τῆς πλά τὴν ἐπανόρθωσιν, ὅχι διότι φοβεῖται κωμωδίαν τῶν εὐθυνῶν, ἀλλὰ δι γνωρίζει, ὅτι θὰ κηρυχθῇ τῆς φυλῆ λυτρωτὴς καθιστῶν τὴν Ἑλλάδα με λην καὶ μὴ ὑποβαλλόμενος ἀκουσ εἰς τραγικὴν ἀνθρωπεμπορίαν πωλῶν τῶν ἐλληνικῶν ὅπλων ἐν τῇ δύο ἑκατ μύρια Ἑλλήνων διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ ἥκιστα πλέον ἀσφαλὴ ἐλευθερίαν Ἰσαρ μων ὁμοσθενῶν. Ἀκριβῶς ἔε εἰς τοὺς θους αὐτοῦ, οἵτινες εἶνε παντὸς Ἑλλ νος πόθοι, ἐρχεται ἐπὶ κούρος ἡ κραυ τῆς δημοσίας συνειδήσεως. Οὐδεὶς σ ρεῖ τῆς ἐμπιστοσύνης του ἐν τοιαύ στιγμῇ τὴν κυβέρνησιν τῆς χώρας. Πο τες εὐρισκόμεθα παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτῶς εὐρέθημεν ἀπὸ τῆς κηρυξεως τοῦ λέμευ διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὸν ἀγῶ τοῦ ἐθνους.

Ἀλλὰ ἡ ἐνίσχυσις δὲν γίνεται θυμιατήρια καὶ λιθανωτόν. Δὲν εἶν λαοὶ ἀγέλη προβάτων, μιμουμένων Γαργαντούα τὰ πρόβατα, διὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν ἐπειδὴ ὁ ταγὸς κ παρεπάτησεν ἡ διότι τὸν ἐξώθησαν δοκιμάσῃ τοῦ πελάγους τὰς συκινῆς καὶ τοὺς κινδύνους. Ἡ ἐμπιστοσύνη νει καὶ πρέπει νὰ μένῃ ἄκεραία εἰς κυβέρνησιν τῆς χώρας. Ἀλλὰ κα χώρα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βροντο νήσῃ εἰς τὸν κόσμον σύμπαντα κα τοὺς συμμάχους ἀκόμη, ὅτι οὐδεὶς ὅ χει ἐν Ἑλλάδι, τόσον μεγαλοφυῆς τόσον ὑπεράνθρωπος, ὥστε νὰ κα ινίξῃ τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα εἰς οἰκονή πῆσιν καὶ πρὸ οἰασθῇ ποτε πλάνης Ὡς χθὲς ἠναγκάσθησα νὰ διαμαρτ θῶσιν οἱ Αἰγαιοπελαγῆται κηρύσσῃ τὴν ἐνωσίν των, ἐνθ' ὃ Ἑλληνικὸς σ τὸς τοὺς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ὡ ναγκάσθησαν νὰ συντάξωσι ψηφίσμ τῆς Ἑλληνικῆς Κορυτσῆς οἱ κάτοι οὗς ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς δι' ὑπερ των θυσιῶν ἡ ἐυθέρωσεν, ὡς ἠναγ σθησαν τοῦ Ἄθω τὰ ἀπὸ χιλιετηρ Ἑλληνικὰ μοναστήρια νὰ κηρύξωσι τὴν Εὐρώπῃ τὴν Ἑλληνικότητα τῶν, καίτοι ἡ Ἑλληνικὴ σημαία κ τίζει εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, οὕτω Ἑθνὸς ὁλόκληρον μᾶ ρωνῇ κραυγ ὅτι θέλει μεγάλους ἀνδρας εἰς τὴν λάδα ὅχι ὡς προτὶν πρὸς ἐκθεσιν τ γωγῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστήσωσ Ἑθνὸς μέγα. Τοῦτο θὰ ἐκέρυξε βεθ καὶ θὰ κηρύξῃ πάλιν εἰς τοὺς πα σμίους θαυμαστάς του ὁ Ἑλλήν θυπουργός. Καὶ θὰ εἴπῃ εἰς αὐτοῦ εἰς τὸν ἀρθρογράφον τῆς «Μίρ», Αἰσωπος ὑπῆρξεν Ἑλλήν, ὁ δὲ τυ ἐκφυγὼν τοῦ ράμφους τοῦ κόρακος τῆς ἀλώπεκος τὸν θαυμασμὸν, εἰν δαγμα καὶ διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν σ τοῦ μύρμηκος καὶ διὰ τοὺς ἔχοντας πτήσεις τῶν Ἀετῶν.

INAI

S ÉTRANGERS

d'Andrinople sous certaines conditions.
(A. d' A.)Londres, le 15 Février.—Les propositions russe et autrichiennes au sujet de l'Albanie sont entre les mains des ambassadeurs.
(A. d' A.)Malte, le 15 Février.—Le croiseur «Hamidié» partira aussitôt après s'être approvisionné.
(A. d' A.)

LA JOURNÉE

CE QU'IL FAUT VOIR.

La bibliothèque de la Cham bre des députés est ouverte depuis 9—12 a. m. et depuis 4—6 p. m.

Acropole.—Ouverte depuis le lever jusqu'au coucher du soleil.

Musée de l'Acropole.—Mêmes heures.

Musée Archéologique.—Ou vert d' 8 heures du matin jusqu'à 1 heure, de l'après midi.

Musée Géologique et Palé on tologique de l'Académie.—Tous les jours de 9 à 10 h. excepté le dimanche.

Académie.—Mercredis et Sam. cdis de 9 heures à midi.

Musée Epigraphique, rue de Pa rissia, ouvert aux archéologues seulement, de 9-12 et de 2 à 5, fermé le dimanche.

Musée de l'Enseignement, rue de Académie, les mercredis et samedis de 10 à 12.

Céramique, rue du Pirée, le 9 à 6 s.

Jardin du Palais Royal.—Ou vert les Mercredis et Vendredis à partir de 9 heures de l'après midi.

Musée National, rue de Patissia, de 12, de 3 à 6; le dimanche de 9 à 12.

Musée Zoologique.—(Dans l'Université.) Ouvert tous les jours de 9 heures à midi.

Bibliothèque Nationale.—Pen dant les deux mois Juillet et Août ouverte de 9 heure à midi.

Jardin du Palais Royal.—Ouvert les Mercredis et Vendredis à partir de 9 heures de l'après midi.

Musée d'Acropole, sur l'Acropole. de 9-12, de 3 à 6, le dimanche, de 3 à 6.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΚΑΙ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

(Πρώτη πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατισίων
δεξιὰ, ὁδὸς Γλαδδωνος)

Διευθυντῆς καὶ χειρουργῶν ἰατρος, χειρουργός, μαιευτὴς, γυναικολόγος καὶ τῶν μειοδοτικῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΩΡΕΤΤΗΣ

Ὁ κ. ΜΩΡΕΤΤΗΣ δέχεται καθ' ἐκάστην 9—11 π. μ. καὶ 4—5 μ. μ. τοὺς πάσχοντας ἐκ μεταδοτικῶν καὶ γυναικολογικῶν νοσημάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἀ νικανότητος, ἀκρατείας οὐρῶν, αἱμορροΐδων παθήσεων οὐρήθρας, προστάτου καὶ ἐν γένει πάσης νόσου τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἐμφο τέρων τῶν φύλων.

Ἀσφαλὴς θεραπεία τῆς στειρώσεως ἐφ' ὅσον ὀφείλεται εἰς ὀργανικὴν πάθιν. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐξετασθεῖσθαι κυριῶν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐγχειρήσεως, γίνονται δεκτοὶ καὶ ἐντὸς τῆς Κλινικῆς ὅπως ἐγχειρηθῶσιν, ἐκτελουμένων ἐν αὐτῇ καρὰ τοῦ κ. Μωρέττη πασῶν τῶν ἐγχειρήσεων.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ Κλινικῇ γίνονται δεκτοὶ καὶ ἐπίτοκοι ὅπως γεννήσωσιν, ἐν ὅλῳ ἰδιαιτέρῳ διαμενίματι, ὅπου μόνον τῶν καταστήματος ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΕΙΔΗ

Ὁδὸς Αἰόλου 66.

Εἰς τὸ γνωστὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀριθ. 66 Φαρμακεῖον Γ. Ρεβελάκη, εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἀναγκαῖα εἶδη τῆς πρώτης ἀνάγκης διὰ τοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου, ἤτοι δικάνικια (πατερίτσαι) ὀφθαλμοί

9 heures de l'après midi.
Musée National, rue de Patissia, de 12, de 3 à 6; le dimanche de 9 à 12.
Musée Zoologique.— (Dans l'Université.) Ouvert tous les jours de 9 heures à midi.
Bibliothèque Nationale.— Pendant les deux mois Juillet et Août ouverte de 9 heure à midi.
Jardin du Palais Royal.— Ouvert les Mercredis et Vencredis à partir de 9 heures de l'après midi.
Mousée d'Acropole, sur l'Acropole. de 9-12, de 3 à 6, le dimanche, de 3 à 6.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΑΙ ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

(Πρώτη πάροδος της οδού Πατησίων
δεξιά, ὁδὸς Γλάδωτονος)

Διευθυντὴς καὶ χειρουργὼν ἰατρός, χειρουργός, μαιευτὴρ, γυναικολόγος καὶ τῶν μεταδοτικῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΩΡΕΤΤΗΣ

Ὁ κ. ΜΩΡΕΤΤΗΣ δέχεται καθ' ἑκάστην 9—11 π. μ. καὶ 4—5 μ. μ. τοὺς πάσχοντας ἐκ μεταδοτικῶν καὶ γυναικολογικῶν νοσημάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ ἀνικανότητος, ἀκρατείας οὖρων, αἰμορροϊδῶν παθήσεων οὐρήθρας, προστάτου καὶ ἐν γένει πάσης νόσου τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ἀσφαλὴς θεραπεία τῆς στειρώσεως ἐφ' ὅσον ἐφίεται εἰς ὀργανικὴν πάθιν, ἢ. Ὅσαι ἐκ τῶν ἐξετασθεισῶν κυριῶν ἔχουσιν ἀνάγκην ἐγχειρήσεως, γίνονται δεκταὶ καὶ ἐντός τῆς Κλινικῆς ὅπως ἐγχειρηθῶσιν, ἐκτελουμένων ἐν αὐτῇ καρὰ τοῦ κ. Μωρέττη πασῶν τῶν ἐγχειρήσεων.

Ἐν τῇ ἰδίᾳ Κλινικῇ γίνονται δεκταὶ καὶ ἐπίτοκοι ὅπως γεννήσωσιν, ἐν ὅλῳ ἰδιαιτέρῳ διαμερίσματι, ὅπου μόνον τῷ διευθυντῇ καὶ τῇ μαίᾳ τοῦ καταστήματος ἐπιτρέπεται ἡ εἰσοδος.

ΔΙΑ ΤΟΥΤΕ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΕΙΔΗ Ὁδὸς Αἰόλου 66.

Εἰς τὸ γνωστὸν ἐπὶ τῆς οδῷ Αἰόλου ἀριθ. 66 **Φαρμακεῖον Γ. Ρεθελάκη**, εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἀναγκαζόντα εἶδη τῆς πρώτης ἀνάγκης διὰ τοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου, ἥτοι δισκάνικα (πατερίτσαι), ὀφθαλμοὶ τεχνητοί, εἰδικὰ μηχανήματα διὰ τὴν ἀκράτειαν τῶν οὖρων, κάλτσαι ἐλαστικαὶ ἢ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ διὰ τοὺς κυρτοὺς, χεῖρες καὶ πόδες τεχνητοὶ ἐπὶ μέτρῳ, πτυελίστραι, κουλοῦραι ἐλαστικαὶ, προσκεφάλαια ἐλαστικά, καθετήρες, τουτπανσουάρ, γαλακτιέρας διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, κομποδοχεῖα καὶ οὐροδοχεῖα διάφορα, ὕψασμα ἀδιάρροχον διὰ τὰς κλινάς, ζῶναι εἰδικὰ διὰ τὴν ἐκτόπισιν τῶν νεφρῶν, καὶ εἰδικὰ ἡλεκτρικαὶ μηχαναὶ διὰ τὰς παραλύσεις τῶν διαφόρων παθήσεων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΟΛΑ Τ' ΑΝΔΡΙΚΑ

ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΙΔΗ

ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ

ΑΝΑΠΙΔΕΚΤΟΥΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΕΤΑΙΡΙΑ "Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ,"

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, διανεμηθήσεται τοῖς μετόχοις, συμφώνως πρὸς τὸ ἀρθ. 44 τοῦ Καταστατικοῦ, προσωρινὸν μέρος ἐκ δραχ. 4 κατὰ μετοχῶν, ἀπέναντι τοῦ ἐτήσιου μερίσματος τῆς χρήσεως 1912.

Ἡ πληρωμὴ τοῦ ἀνωτέρω μερίσματος ἀρχεται ἀπὸ τῆς 15ης τρέχ. μηνὸς Ἰανουαρίου ἐπὶ τῇ παραγωγῇ τῆς ὑπ' ἀριθ. 53 μερισματοπεδείξεως, ἐνεργηθήσεται δὲ ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 25ῃ Δεκεμβρίου 1912,
(Ἐκ τοῦ Γραφείου).

κ. πρωθυπουργὸς ἔχει τοῦ «μύρμηκος τὴν σοφίαν», «ἔχει ἀετοῦ πτήσιν», εἶνε «ἀλγεβρικοτέρος» καὶ τοῦ κ. Κυπαρίσσου Στεφάνου, εἶνε «ἀσσανισέρ τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς» καὶ εἶνε ἀτμομηχανὴ ἀκόμη σύρουσα εἰς σειρὰν ἀτελευτήτων ἀμαξῶν ὅλην τὴν πληθὺν τῶν ἐλληνικῶν ψήφων τοῦ θριάμβου τῆς 12ης Μαρτίου. Εἶνε «περινοῦστατος», ἔχει φωνὴν τεύρου διὰ νὰ ψάλλῃ ἐν ἀνάγκῃ τὸν «Ἀγαπητὸν τῆς Βοσκοπούλας», εἶνε «τετράγωνος» καὶ εἶνε «ἀγκυλομύτης». Εἶνε «ῥαῖος ὡς Ἀπόλλων» καὶ ἔχει «τὴν μετριοφροσύνην σεμνῆς κόρης». Ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ εἶπον καὶ τὰ ἡμιπίσθημα ὄργανά του καὶ ὁ κ. Ἑδεμαν τῆς Παρισίνης «Πρωίας» καὶ ὁ κ. Δίλλων καὶ ὁ κ. Σπῆδ καὶ ὁ κ. Μπάουτσερ, καὶ κ. Μᾶξ Νορδάου, προσφάτως δ' ἀκόμα καὶ ὁ δέξυατος πολέμιός του κ. Μιχ. Κατσούλης. Τὰ πιστεύομεν καὶ πλειοδοτοῦμεν ἀκόμη ἂν θέλετε. Τί ὅμως θὰ κερδίσῃ ἐξ ὅλων αὐτῶν ἡ Ἐθνικὴ ὑπόθεσις; Ἡ «Μίρ» τὸ ἡμιπίσθημον ὄργανον τῆς Βουλγαρικῆς κυβερνήσεως ἐπανηγύρισεν ἀκόμη ζωηρότερον τὸν Ἕλληνα πρωθυπουργὸν καὶ προσέθηκε μάλιστα ἐπὶ λέξει καὶ τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τῆς εὐρείας ἀντιλήψεώς σου εἰς τὰ ζητήματα διεθνoῦς χαρακτηῖρος καὶ διὰ τῆς ἀνεκτικότητός σου πρὸς τὰς ξένας γνώμας καὶ ξένας βλέψεις, μεγάλως συνειτέλεσεν εἰς τὴν δημοφιλίαν τοῦ Βαλκανικοῦ Συνδέσμου.»

Ἄλλ' ἀφοῦ πρὸς τὰς ξένας γνώμας καὶ πρὸς τὰς ξένας βλέψεις ὑπάρχει τοιαύτη ἀνεκτικότης, διατί ἄρα γε δὲν εἶνε ἀνεκταὶ καὶ αἱ βλέψεις καὶ αἱ γνώμαι ἄλλων πολιτικῶν, Ἑλλήνων αὐτῶν, οἵτινες θαυμάζοντες τὸ μεγαλεῖον τῆς διανοίας καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ φρονοῦσιν, ὅτι μέγα πλαῖσιον χώρας ἀπαιτεῖται διὰ νὰ περικλείσῃ ὅχι τὸ σύν λον ἀλλὰ μέρος τῶν ὀνείρων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐκεῖνο τὸ μέρος δηλονότι, τὸ ὅποτον δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν Μεγάλην Ἰδέαν ἀλλ' εἰς τοὺς πρακτικοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἐλέγοντο καὶ ὡς ἐπιστεύοντο; Ἡκούσατε νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς μικροσκοπικῆς διανοίας τοῦ κ. Γκέσωφ, ὅστις δὲν ἔχει οὐχὶ τοῦ «μύρμηκος τὴν σοφίαν» ἀλλ' οὔτε τοῦ κώνωπος τὴν φλύαρον μεγαλαυχίαν; Ἡκούσατε νὰ γίνεταί ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ καὶ ἐν τῷ τύπῳ τῶν χωρῶν ἐκείνων λόγος περὶ τοῦ κ. Πάσιτς, ὅστις γηραιὸς παλαιοκομματικὸς Σέρβος μόνον ὡς «θαλερὸς» λευκώγων κρίνεται; Ἡκούσατε ὅμως νὰ κηρύσῃ ὁ παγκόσμιος τύπος τὰς νίκας καὶ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Σέρβων καὶ τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν. Γνωρίζετε δὲ πάντες, ὅτι ἐπὶ τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν δύο ἐκείνων πολιτικῶν τῆς ρουτίνας, ἡ μὲν Βουλγαρία γίνεταί ἡ Πρωσία τῆς Ἀνατολῆς, ἡ δὲ Σερβία ἐλευθερώνει ὅχι πλέον χώρας Σερβικῆς, ἀλλὰ κατακτᾷ χώρας, εἰς τὰς ὁποίας μόλις ἐτάλμων νὰ φθάσωσι τὰ ὄνειρα καὶ τῶν μᾶλλον αἰσιόδοξων ἰδεολόγων ἐκ τῶν ὑπηκόων τοῦ Βασιλέως Πέτρου.

Μεγάλαι χώραι μὲ μικροὺς πολιτικούς ἀνδρας δημιουργοὺς τῆς ὀνειρώδους ἐπεκτάσεώς των. Καὶ πέπρωται νὰ μεινωμέν ἡμεῖς μὲ τοὺς μεγάλους πολιτικούς μικροί, ἀγωνιζόμενοι νὰ συγκρατήσωμεν ὅσα κατέχομεν καὶ περιμένοντες νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς διανομῆς διὰ νὰ εἰπωμεν, ὅτι φθάνε τῆς Θράκης ἡ θυσία, καὶ, ὅτι τῶν Σερβῶν, τῆς Εἰρήνης, τῆς Δράμας, τῆς Καβάλλας καὶ τοῦ Μοναστηρίου τὰ ἐλληνικὰ προπύργια πρέπει νὰ μᾶς ἀποδοθῶσι, διότι ἡ Ἑλλάς δὲν ἐγένετο τὸ ἐξουθενώμα τῶν ἐθνῶν, ὅπως στερήσῃ τῇ συμπτᾷ τῆς τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ δίκαιον τῶν Ἑλλήνων, οὓς δὲν ἀπετέλμα νὰ θίξῃ οὐδ' ἡ μισοελληνικωτέρα τῶν προσπαθειῶν. Ἡ νομίζετε, ὅτι δὲν ἔχομεν πάντες τὴν πεποιθήσιν, ὅτι ὑπὸ ὁμοίων σκέ-

τες εὐρίσκεισθαι παρὰ τὸ πλεονὸν αὐτῶς εὐρήθημεν ἀπὸ τῆς κηρυξεως τοῦ λέμου διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὸν ἀγὸν τοῦ ἐθνους.

Ἀλλὰ ἡ ἐνίσχυσις δὲν γίνεται θυμιατήρια καὶ λιθανωτόν. Δὲν εἰναι λαοὶ ἀγέλη προβάτων, μιμουμένων Παργαντοῦ τὰ πρόβατα, διὰ νὰ ριφθῶσι εἰς τὴν θάλασσαν ἐπειδὴ ὁ ταγὸς κ. παρπατήσεν ἡ διότι τὸν ἐξώθησαν δοκιμάσῃ τοῦ πελάγους τὰς συγκινήσεις καὶ τοὺς κινδύνους. Ἡ ἐμπιστοσύνη νει καὶ πρέπει νὰ μὲνῃ ἀκεραία εἰς κυβερνήσιν τῆς χώρας. Ἀλλὰ καὶ χώρα ἔχει τὸ δίκαιωμα νὰ βροντονήσῃ εἰς τὸν κόσμον σύμπαντα καὶ τοὺς συμμάχους ἀκόμη, ὅτι οὐδεὶς ὅχι ἐν Ἑλλάδι, τῶσον μεγαλοφυῆς τῶσον ὑπεράνθρωπος, ὥστε νὰ κατενίξῃ τὸ ἐθνικὸν αἶσθημα εἰς οἰανδὴ πίεσιν καὶ πρὸ οἰανδῆποτε πλάνης Ὡς χθὲς ἠναγκάσθησα νὰ διαμαρτυρῶσιν οἱ Αἰγαιοπελαγίται κηρύσσοντες τὴν ἐνωσίν των, ἐνθ' ὃ Ἑλληνικὸς σπὸς τοὺς ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν, ὡς νὰγκάσθησαν νὰ συντάξωσι ψηφίσμα τῆς Ἑλληνικῆς Κορυτσᾶς οἱ κάτοικοι οὓς ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς δι' ὑπερβολῶν θυσιῶν ἡ ἐυθέρωσεν, ὡς ἦσαν σθησαν τοῦ Ἄθω τὰ ἀπὸ χιλιετηρίων Ἑλληνικὰ μοναστήρια νὰ κηρύξωσιν τὴν Εὐρώπῃ τὴν Ἑλληνικότητα των, καίτοι ἡ Ἑλληνικὴ σημαία κίττει εἰς τὴν Χαλκιδικὴν, οὕτω ἔθνος ὁλόκληρον μιὰ ρωνὴ κραυγῇ, ὅτι θέλει μεγάλους ἀνδρας εἰς τὴν λάδα ὅχι ὡς προτὶν πρὸς ἐκθεσιν τῆς γαγγῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ καταστήσῃ ἔθνος μέγα. Τοῦτο θὰ ἐκῆρυξε βεβαίως καὶ θὰ κηρύξῃ πάλιν εἰς τοὺς ποταμούς θαυμαστάς του ὁ Ἑλληνα πρωθυπουργός. Καὶ θὰ εἴπῃ εἰς αὐτοὺς εἰς τὸν ἀρθρογράφον τῆς «Μίρ», Αἴσωπος ὑπῆρξεν Ἑλληνα, ὁ δὲ τυφλὸς τοῦ ράμφοις τοῦ κόρακος τῆς ἀλώπεκος τὸν θαυμασμόν, εἰς δαγμα καὶ διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν σοφίαν τοῦ μύρμηκος καὶ διὰ τοὺς ἔχοντας τὴν πτήσιν τῶν Ἀετῶν.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Αἱ ἡμέραι αὗται, γεμᾶται ἀνησυχίαν, βολαν καὶ ἀγορίστειαν, δίδουν περισσώτερον φως ἐνεργείας εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἱ εἶνε εὐτυχεῖς διὰ προσπαθῶν νὰ πείσωσιν ἄλλους ὅτι τάχα καὶ ἔχουν ν' ἀνασούν.

Ἐνὸς τὰ πράγματα εἶνε καθαρά, ὅτι καὶ γνωστὰ, αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἀνεπίσημοι ῥεπόρτερ τῶν καφενείων, δὲν εἰσὶν ἀπαραίτητοι. Ἐγείνη μία μάχη ἤλθαν αἱ προμέρειοι τῆς μὲ τὰς ἐφημερίδας, ὁ πληροφορημένος κύριος δὲν ἔχει εἰς ποσὸν ἀνταρσία. Αἱ ὑπηρεσίαι του εἶνε ἀνεκτά. Τὸ κοινὸν τὸν βλέπει μὲ κάποιαν ἀδυσχολία. Καὶ ἂν ἀποπειραθῇ νὰ ἀποσέσῃ δικαίαν πληροφορίαν, ἀκούει τὴν φράσιν:

— Αὐτὸ δὲν τὸ λένε αἱ ἐφημερίδες. Τὸ κοινὸν ἔχει χορτάσει εἰς τὸ μεταπολεμικὸν καὶ ἀναμφισβητήτους πληροφορίες.

Ὅταν ὅμως αὗται αἱ πληροφορίες καὶ ὑπάρχει σιωπὴ καὶ ἀσάφεια, τὸ κοινὸν πᾶσται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἀσυνείδητος σωτηρίας. Πιθανὸν νὰ μὴ τοὺς ἐντελῶς, νὰ μὴ παραδέχεται ὅτι ἀποπνέει νὰ τοῦ σεργιῶν. Ὅπως δὴποτε ὅμως εἰς διψαν εἰδήσεων, εἰς τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν, αὐτοὶ ὁμιλοῦντες, ἐκμυσθίζοντες, καὶ ἀποκαλύπτοντες, ἱκανοποιοῦν ἀνάγκην, καὶ γίνονται εὐπρόσδεκτοι, ἡ χριστὸν δὲν περνοῦν ἀδιάφοροι ὅπως προηγουμένας περιστάσεις.

Καὶ τοὺς βλέπει κανεὶς νὰ φουσκῶναι θέλουν παρακάμια, ὡς νεαρὰ ἐρασιτεχνία φιλαργυρεύονταί τὰς πληροφορίας τῆς διάσεως των, νὰ τοὺς δίδουν κατὰ σταγόνας ἀνέχουσιν τὴν περιέργειαν καὶ νὰ ὑψώσῃ ἀξίαν των. Τὸ κοινὸν κρέμεται ἀπὸ τῶν καὶ αὐτοὶ φαίνονται μίαν στιγμὴν ἰσχυροὶ τῶν μυθικῶν καὶ τῶν ἀπορρητῶν κρᾶτους.

Εἶνε καὶ αὐτὸ μία ἡδονή, ὅπως καὶ τὴν ὅποιαν διὰ νὰ τὴν ἐκτιμήσῃ κανεὶς νὰ τὴν δοκιμάσῃ.

Χθὲς τὸ βράδυ εἶδα ἑνα ἀπ' αὐτοὺς ἀνθρώπους νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἡ αἰδοῦσα ἦτο γαμέτι

ποστολής του Χακή πασά ουδέν άλλο έπραξεν είμή απέδειξεν έμπράκτως τούς έν τή άπαντητική διακονίωσιν έχοηλωθέντας φιλειρηνικούς πόθους της. Τώρα ή κατάσταση είνε εύκαιροτέρα. Οί πολέμοι ήμών ήννήθησαν τούς πόθους της σημερινής Κυβερνήσεώς μας και την στάσιν των Μ. Δυνάμεων. Δεν υπάρχει άμφισβησία, ότι εάν υπό τούς όρους τούτους άρχίσουν νέαι διαπραγματεύσεις δικαιούμεθα ν' αναμένωμεν άποτελέσματα εύνοϊκώτερα δι' ήμάς ήν ή πρότερον.

Δόξα τω θεώ αί στρατιωτικάί μας ενέργειαι προάγονται δραστηρίως, λαμβάνομεν δα εύχαρίστους ειδήσεις περί αύτών. Η κατάσταση αυτή άποτελεί μίαν άρκετά εύνοϊκήν δι' ήμάς έκφασιν από της άπόφωσιν της πραγματοποιήσεως του πόθου των Μ. Δυνάμεων όπας τεθή όσον το δυνατόν τέρμα εις τας έχθροπραξίας.

Σήμερον ήμεϊς ελπίζομεν ότι θα λάβη χώραν έν άλλω περιβάλλοντι μία μεγάλη μάχη, ήτις θα καταλήξη σύν Θεώ εις τόν θρίαμβον του στρατού μας. Θα συγκροτηθ ή μία τοιαύτη μάχη ώστε εις τά άποτελέσματα αυτής θα συμπεριλαμβάνηται και τό ζήτημα της Αδριανουπόλεως. Έν πάση περιπτώσει προφανώς αί στρατιωτικάί ενέργειαι ήγγίζουσιν εις τό τέρμα των. Δεν είνε άνάγκη νά εξηγήσωμεν πόσον εύνοϊκώς θα επιδράτη επί των διαπραγματεύσεων της ειρήνης μία επιτυχία του όθωμ. στρατού.

Εάν ή Εύρώπη φανή όλίγον φιλοδικαία, ή ειρήνη δεν είνε πολύ μακράν. Εάν όμως λησμονηθ ή δικαιοσύνη ουχιμόνον μία, αλλά και περισσότεραι μάχαι δεν θα δυνηθούν νά σέρουν ήγγύτερον την ειρήνην.

Η «Ιαδάμ» γράφουσα έν κυρίω άρθρω περί της πορείας του πολέμου φρονεί, ότι τά Βαλκανικά κράτη ένεκα των άποτυχιών των είνε διατεθειμένα νά επαναλάβουν τας διαπραγματεύσεις της ειρήνης.

Μετά την καταγγελίαν, λέγει, της άναχωχής, αί γυυριώντες βαλκανικοί πληρεξούσιοι, ίδια δέ ο Δάνεφ, είχαν δηλώσει, ότι θα μετέβαινουν εις την συνδιάσκεψιν της ειρήνης άφού προηγουμένως υποχρεώσουν την Τουρκίαν νά υπογράψη του προκαταρκτικούς όρους της ειρήνης έν τω πεδίω του πολέμου.

Τώρα όμως φαίνεται, ότι ούτοι επέστησαν έμπράκτως περί του άδυνάτου της πραγματοποιήσεως του άγερώχου τούτου ισχυρισμού των και διά τούτο συγκατατίθενται νά μεταβούν εις την έν Λονδίνω συνδιάσκεψιν της ειρήνης χωρίς νά επιτύχουν συμφωνίαν τινά περί των προκαταρκτικών όρων της ειρήνης.

Εάν ήδη άρχίσουν διαπραγματεύσεις της ειρήνης χωρίς νά συναφθ ή άναχωχή, βεβαίως αί διάφοροι φάσεις του πολέμου θα ένασκαδουν σπουδαίαν έπιρροήν επί των σχετικών συζητήσεων και επί των όρων της ειρήνης. Τό έθνος γνωρίζον καλώς, ότι διά νά επιτύχη εύνοϊκούς όρους ειρήνης πρέπει άφύκτως νά κερδίση κατά τόν πόλεμον τούτον, δεν θα παραλείψη νά εντεινή την δραστηριότητά του προς έκπληρωσιν του καθήκοντός του.

Η «Σιμπάχ» εξέταζουσα έν κυρίω άρθρω την πολιτικήν της Αυστρίας και της Ρωσίας έν τω Βαλκανικώ ζητήματι, κατακρίνει αύτάς επί τό έτι μη άντιλαμβανόμεναι τό ίδιον συμφέρον των υπέβαλλαν ιάς πλεονεκτικές άρέξεις των βαλκανικών κρατών.

Αί δύο αύται Δυνάμεις, λέγει, έπρεπε νά άρκεσθούν με την πολιτικήν της παροχής έλευθερίας, ήτοι προσωπικής και κοινωνικής δικαιοσύνης εις τά Βαλκάνια.

Έν τούτοις αύται έπεδιώξαν την μεταβολήν του βαλκανικού χάρτου έν όνόματι της αρχής της έθνολογικής ευστάσεως του τόπου. Τό ζήτημα όμως τούτο έβασε σήμεραν εις τειούτων σημείων. Όστε του λοιπού ή τε Αυστρία και ή Ρωσία θα υποστώσι μεγάλας ζημίας λόγω της σπουδαιότητος, ήν απέδωκαν εις την έπιστημονικήν αυτήν θεωρίαν.

Τά γεγονότα άποδεικνύουν σήμερον, ότι ή Αυστρία πρέπει κατέ νά άφήση κατά μέρος τας πλεονεκτικές της βλέψεις και νά φροντίση νά επιτύχη μίαν ίσορροπίαν συνάδουσάν με τας συμφέροντά της. Η Ρωσία εξακολουθεί ίκόμενη νά ανακινή την έθνολογικήν πολιτικήν, αλλά και αυτή θα δοκιμάση προσεχώς τά άποτελέσματα του σχηματισμού ισχυρού σλαυικού κράτους έν τοίς Βαλκάνιοις.

Η «Ιαδάμ» τονίζουσα έν κυρίω άρθρω τόν έξαιρετικόν χαρακτήρα του σήμερον υπό των Όθωμανών διεξαγομένου άγώνος παρατηρεί, ότι ο κατά των Βαλκανικών κρατών πόλεμος δεν είνε πόλεμος υπέρ τιμής και δόξης, ούτε πόλεμος άποικιακός διεξαγομένος χάριν συμφερόντων.

Ο πόλεμος ούτος είνε μία φοβερά πάλη συναισθημένη εις τά πρόθυρα της Πρωτεύουσής ήμών και μέλλουσα νά κρίνη περί της ζωής ή του θανάτου του Κράτους ή του Έθνους ήμών. Έν τούτοις ήμεϊς δυστυχώς δεν έπεδειχμεν μέχρι της σήμερον ανάλογον ενδιαφέρον περί του πολέμου τούτου και διά τούτο έκτιθέμεθα εις τας επικρίσεις και τούς χλευασμούς των ξένων.

Είς ανταποκριτής ξένης εφημερίδος περιγράφει διά ζοφερών χρωμάτων την άπάθειαν, ήτις έπικρατεί έν Κ) πόλει διά τόν πόλεμον και έκφράζει διά τούτο την βιβείαν θλίψιν του. Είνε άδύνατον νά άναγνώση όθωμανός τις την ανταπόκρισιν ταύτην και νά μη έρυθρίαση εξ αίσχύνης.

Κατά την κρίσιμον ταύτην περίστασιν επιβάλλεται εις τούς Όθωμανούς νά έγγραφώνται έδελονται, νά παράγουν βοήθήματα εις γρήμα και

ΕΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ

Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΜΒΡΟΣΙΟΥ

Τό νά εύγνωμώη τις διά πών αγαθόν, όπερ έκ Θεού ή και άνθρωπου τινός έλαβε, τούτο είνε ίδιον εύγενών και λεπτιών αίσθημάτων καρδιας. Η άχαριστία είνε έν των άκαισιωτέρων έγκλημάτων. Οί άχαριστοί πρόσθερον έχουσιν Ι. ουδαν τόν Ισκαριώτην. έφ' ή έν τή έμολογία των παθών ή ύμνογράφος περιπαθώς έρωτά τόν Ιούδαν λέγων: Τί πράξας εις τούς άλλους ή Ιησούς, δεν έπραξε και εις αυτόν, ού ένεκε τόσον άχαριστος έφάνη προς τόν Διδάσκαλον;

Διά τούτο έν τή Παλαιά και Νέα Διαθήκη και ταις λειτουργικαίς εύχαίς έξοχοί άπαντώσιν εύχαριστία και δοξολογία των εύσεβών προς τόν εύεργέτην Θεόν.

Ότε ή Ιερηλ έσώθη έν τή Έρυθρά Θαλάσση, ή Μωυσης έν τή έξόδω ύμνησε τόν Θεόν λέγων: «Ατωμεν τώ Κυρίω, ένδόξως γάρ δεδξασται! Ιππον και άναβάτην έρριψαν εις θάλασσαν... ούτός μου Θεός και δοξάσω αυτόν. Θεός του πατρός μου, και ύψώσω αυτόν... Η δεξιή σου, Κύριε, δεδξασται έν Ισχύϊ ή δεξιή σου χείρ, Κύριε, έθραυσεν έχθρούς και τώ πλήθει της δόξης συνέτρεψας τούς ύπναντίους».

Έν δε τώ Δευτερονομίω ο αυτός ής τόν Θεόν λέγων: «Δότε μεγαλυσύνην τώ Θεώ ήμών. Θεός, άληθινά τά έργα αυτού, και πάσαι αί έδαι αυτού κρίσεις. Θεός πιστός και ούκ έστιν άδικία έν αυτό».

Όταν δέ οί 3 παίδες έσώθησαν έκ της καμίνου του πυρός, έδοξολόγησαν τόν σώσαντα αύτούς Ιεχωβά διά των άμιμήτων έκφράσεων: «Εύλογητός εί, Κύριε ή Θεός των Πατέρων ήμών... και εύλογημένος τό ένομα της δόξης σου το άγιον... Εύλογημένος εί ή βλεπων άβύσσος, ή καθήμενος επί των Χερουβιμ... Εύλογημένος εί ή επί θρόνου δόξης της βασιλείας σου».

Εξωτερικεύοντες δέ την έαυτών εύγνωμοσύνην, ήν αισθάνονται διά την εύεργετικήν διακσίμησην του Σύμπαντος, προσκαλούσι και αύτά τά κτίσματα, όπως συμμετάσχωσι της προς τόν Υψιστον δοξολογίας αύτών έν προσωποποιήσει, έκφωνούντες: «Εύλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον... εύλογείτε ύδατα, ήλιος και σελήνη, άστρα του ουρανού, πές όμβρος και δρόσος, πύρ και καύμα, ψύχος και καύσων, νιφετό και πάγοι, πέχνη και χιόνες, άστραπαί και νεφέλαι, φώς και σκότος, νύκτες και ήμέραι, γή, όρη και βουνά και πάντα τά φυόμενα έν αυτή, πηγαί, θάλασσα και πεταμέι. ήχη και πάντα τά νινούμενα έν τοίς ύδασι, πάντα τά πατεινά του ουρανού, τά θηρία και πάντα τά κτήνη, τόν Κύριον ύμνεϊτε και ύπερψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Εξ'χοι δέ και άσυλλήπτου ποιήσεως είνε αί μετά τό «Εύχαριστήσω μεν τώ Κυρίω» λειτουργικά εύχαί της λειτουργίας των Αποστόλων, του Ιακώβου, του Βασιλείου και του Χρυσόστομου, εξών και θεία εύχαριστία ή θεία λειτουργία ονομάζεται.

Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η κυρίως όμως δοξολογία της Ορθοδόξου Εκκλησίας είνε ή τοίς πάλι γνωστή, εις τό τέλος του Όρθρου φαλλομένη «Δόξα σοι τώ δειξαντι τό φώς», ή εις τόν έπίσκοπον Τελεφόρον άποικιομένη, ής έξοχον τό μεγαλείον της θρησκευτικής αυτής εξάρσεως, οίαι αί έκφράσεις «Κύριε βασιλεϋ, έπουράνιε θεός, πέταρ πα τεκράτωρ Κύριε Υιέ μονογενές, Ιησού χριστέ, και άγιον πνεύμα... πρόσδεξαι την δέσνην ήμών ή καθήμενος έν δεξιή του πατρός, και έλέησον ήμάς. Ότι σύ εί μόνος άγιος, σύ εί μόνος Κύριος, Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού πατρός... Κύριε καταφυγή έγεννήθης ήμιν ή γενεά και γενεά. Κύριε, προς σε καταφυγον, δίδαξόν με τού ποιείν τό θέλημά σου, ότι σύ εί ή Θεός μου. Ότι παρά σοι πηγή ζωής, έν τώ φωτί σου άφώμεθα φώς».

Τίς δύναται νά άρνηθ ή ύψος, τό μεγαλείον και τό θεϊον κάλλος της δοξολογίας ταύτης; Άρχει μόνον ή άναγινώσκων νά έμβαθύνη εις την λέξιν, ή ις άναπτέρει την διάνοιαν και έμβαθύνει τόν νοϋν εις τά ιδιόδη κάλλη της θείας Μεγαλειότητος.

Η ΑΜΒΡΟΣΙΑΝΗ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Της δέ Δυτικής Εκκλησίας έξοχος δοξολογία είνε ή Αμβροσιανή καλομένη δοξολογία «Te Deum laudamus», περί ής ή παράδοσις λέγει, ότι ταύτην θεόθεν έμπνευσθέντες (divinitas inspirati) συνέκαλλον κατ' άντιφωνίαν Αμβρόσιος και Αύγουστίνος, έτε ή ιερός Αύγουστίνος άνήλθεν έκ των ύδάτων της κολυμβήθρας κατά την νύκτα του Μεγάλου Σαββάτου του 387.

Τήν δοξολογίαν ταύτην έν άρρήτω μεγαλοπρεπεία ψάλλει ή Δυτική Εκκλησία εις τά μεγάλας αύτης έορτάς και έθνικάς έορτάς μετά γυνικής κωδωνοκρουσίας και λημπρών μουσικών συνθέσεων.

Ταύτην δέ έκ της Δυτικής Εκκλησίας παραλαβούσα ψάλλει και ή ρωσική «Тече Богъ швалим» εις τας μεγάλας αύτης έορτάς, ήν τό πρώτον ήμεϊς έκ του έπισήμου λειτουργικού και άρχαίου σλαυικού καίμενου μετεφράσαμεν εις τή έλληνικήν, και ήτις άδεία της Ιερής Συνόδου έπετραπή άπας νά ψαλλή έν τώ Μητροπολιτικώ ναφ εις τούς γάμους της Α. Β. Υ. του Διαδόχου Κωνσταντίνου.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

των εις Χριστόν πιστευόντων.

Τά πλείστα δέ του ύμνου τούτου συνηρολογήθησαν, ως είπομεν, έκ χωρίων της Αγίας Γραφής. Υπενθυμίζουσι δέ την μετά τό «Αξιον και δίκαιον» εύχην της λειτουργίας του Ιακώβου: «Ως άληθώς άξιον έστιν και δίκαιον πρόπον τε και όφειλόμενον».

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΥΜΝΟΥ

Τό κατ' άρχάς ή ύμνος ούτος εψάλλετο έν ταις λατινικαίς Μοναίς κατά τας άγρυπνίας των Κυριακών ή κατά τόν θρόνον έκάστου Σαββάτου ως ύμνος έσθινός.

Κατά δέ τόν Amalarium εις άρχαιότερους χρόνους ή ύμνος ούτος εψάλλετο μόνον εις τά γενέθλια των Έπισκόπων (in nataliis pontificum) από του ια' όμως αιώνος ή Αμβροσιανή δοξολογία έρηται ως φδή επινίκιος, ψαλλομένη κατ' έκάστην Κυριακήν, εξαίρεσει των κατά την τεσσαρακοστήν των Χριστουγέννων και των κατά της Μεγάλης Τεσσαρακοστήν μέχρι της Κυριακής των Βαίων Κυριακών.

Όσαύτως δέ ή δοξολογία αυτή ψάλλεται και εις άλλας μεγάλας έορτάς, ως και εις τας άποδόσεις αύτών.

Τό πρώτον δέ ή ύμνος ούτος, ως εύχαριστήριος δοξολογία εψάλλη τώ 740, κατά την άνακομιδήν των λειψάνων του άγίου Γερμανού. (Surius ad 25 Jul.) ως και τώ 799, έτε Κάρολος ή μέγας επάνεφερον εις Ρώμην τόν Πάπαν Λέοντα τόν ΙΙΙ,

Από των τυπικών δέ διατάξεων της Λατινικής Εκκλησίας τόν ύμνον τούτον παρέλαβα και ή όμόδοξος ήμιν Ρωσική Εκκλησία, τόν όποιον ψάλλει κατά τας έπισήμους εκκλησιαστικάς έορτάς, και ίδίως κατά τας εύχαριστηρίους δοξολογίας Έθνικών ή Αυτοκρατορικών Έορτών.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΟΥ ΥΜΝΟΥ

Τόν ύμνον τούτον ετένισαν οί διαπρεπέστεροι της Δυτικής Εκκλησίας μουσικοί, ών άρχιότεροι ή Casali, ή Pitoni, ή Aldega, ή Bainsi, ή Zinganeli, ή Terziani και άλλαι. Έκ δέ των νεωτέρων ή Meluzzi ή Battaglia, ή Capoci και άλλοι πολλοί.

Η έπικρατούσα όμως μουσική του ύμνου τούτου έν τή Δυτική Εκκλησία έστιν ή Palestrina, δι' ής κατά προτίμησιν ή ύμνος ούτος ψάλλεται, ως και πάσα ή λοιπή ύμνολογία της Δυτικής Εκκλησίας.

Η έν τή Ρωσική Εκκλησία μουσική του ύμνου τούτου έστιν σεμνήν έργον, του διά την απλότητα και σοβαρότητα της μελωδίας αυτού, παρφημού Lvoff, Διευθυντού του Έκκλησιαστικού χορού του Αυτοκράτορος Νικολάου του Α'.

Επί του αειδίου τούτου Αυτοκράτορος, Πάππου της Α. Μ. της Σεπτής ήμών Ανάσσης, τούτου μεριμνή, διακονήθησαν τυπικούς όμοιόμορφους πάσαι αί ιεραί τελεταί της όμόδοξου Ρωσικής εκκλησίας, ως αύται νυν άσπτηρώς τελούνται κατ' άπαν τά Ρωσικόν Κράτος από Πετρούπολεως μέχρι του έν τή τελευταία έσχατιά εύρισκομένου χωρίου).

Ακριδώς δέ κατ' την μελωδίαν ταύτην του Ρώσου μουσικού Lvoff εψάλλη ή ύμνος ούτος έν τώ Αθήνσι Μητροπολιτικώ Ναφ κατά τούς Γάμους της Α. Β. Υ. του Διαδόχου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Έκ πάντων των άνωτέρω ήλθεν πέσον διάθεσ όμεια ότι διά πάσαν εύεργεσίαν, ήν δίδωσιν ήμιν ή Κύριος, όφειλομεν έχκαρδίως νά εύγνωμώμεν τόν θεόν.

Και αύτάς έτι τός δυσπραγίας μετ' εύγνωμοσύνης όφειλομεν νά δοχώμεθα, διότι δι' αύτών επανερχόμεθα εις την οδόν, ήν έλαβεν συνεχώς εύτυχίας άπολλέσασμεν.

Πάσα δόξα, πές πλοϋτος, πών αγαθόν προσέχεται έκ του Θεού, και Αύτν μόνον όφειλομεν νά εύγνωμώμεν.

Όταν τά ρωσικά στρατεύματα ενίκων, όλος ή στρατός έψαλε και ψάλλει τό «μή ήμιν, Κύριε, μή ήμιν, άλλ ή τώ όνόματι σου δες δόξαν».

Όταν δέ τά γερμανικά στρατεύματα κατά τόν πόλεμον του 70 ενίκων, αί σάλπιγγες προσέκαλουν όπως δώσωσι δόξαν και εύχαριστίαν εις τόν Κύριον επί ταις πολεμικαίς νίκαις.

Ο άχαρίστος, είνε μα ρος όγκος, βαρύνων την γήν, ή δέ εύγνώμων, λευκός κρίνος άποπνέων λεπτόν τό άρωμα της προς τόν Θεόν εύγνωμοσύνης αύτου.

Οί γονείς άς διδάξωσι τά τέχνα αύτών την άληθ ή και άνυπόκριτον εύγνωμοσύνην και έστωσαν βέβαιαι ότι άποδώσουσιν εις την Πατρίδα και την κοινωνίαν τούς άρίστους πολίτας.

Η φευδεπίπλατος εύγνωμοσύνη γεννά την ύπερηφάνειαν και άλαζονείαν. Σπουδάσατε σήμερον τούς δύο τύπους του Τελώνου και του Φαρισαίου, και θέλατε μένοι εύρει την διαφοράν των δύο τούτων ανθρώπων της κοινωνίας. Αλαζόν, ύπερήφανος και άγνοών τίς ή προς τόν Θεόν ειλκρινής εύχαριστία ή Φαρισαίος, περιφέρων τούς πάντας. Ταπεινός και εύχαριστών ειλκρινώς τό θεϊον, ή έτερος, έφ' οίς αναβίως έλάμβανεν, ώμολόγει, ότι δεν είνε άξιος ούδε τούς όφθαλμούς του νά άρη προς τούς ουρανούς, ένθα ή θρόνος του Μεγάλου Βασι έως.

Είθε ή Κύριος νά παράσχη ήμιν πλήρεις τας νίκας, και παιδεία, γέροντας, άσθενείς και υγιείς, έφ' όσον ζώμεν νά εύχαριστώμεν τό θεϊον πάντας όμως κατά την ήμέραν του Αγίου Δημητρίου άπας ή Έλληνισμός όφείλει νά δεδξήη και νά εύχαριστή τόν Υψιστον, ότι τοιαύτης δεινής ήμας δουλείας έρρώσατο.

Αγ, όνκι, φάσανα, φοβερά φυλακαί, αί φυλακαί έντός του ψυχρού ύδατος, οί πόδες εις τό ξύλον, οί καταπεντισμοί, οί όδελιαί, τό πύρ, αί τσαπαί ή έντοχίσεις ζώνων, τό φορκαλέον παιδε

διά τούτου συγκατατίθενται νὰ μεταβούν εἰς τὸν Δουδινὸν συνδιάσκεψιν τῆς εἰρήνης χωρὶς νὰ ἐπιτύχουν συμφωνίαν τινὰ περὶ τῶν προκαταρκτικῶν ὁρῶν τῆς εἰρήνης.

Ἐὰν ἤδη ἀρχίσουν διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης χωρὶς νὰ συναφθῇ ἀναχωρῇ, βεβαίως αἱ διάφοροι φάσεις τοῦ πολέμου θὰ ἑνασκούν σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν σχετικῶν συζητήσεων καὶ ἐπὶ τῶν ὁρῶν τῆς εἰρήνης. Τὸ ἔθνος γινώσκον καλῶς, ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εὐνοϊκοὺς ὁρους εἰρήνης πρέπει ἀνεύκτως νὰ κερδίσῃ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον. Δὲν θὰ παραλείβῃ νὰ ἐντείνῃ τὴν δραστηριότητά του πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος του.

Ἡ «Συμπάχ» ἐξετάζουσα ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὴν πολιτικὴν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ρωσίας ἐν τῷ Βαλκανικῷ ζητήματι, κατακρίνει αὐτὰς ἐπὶ τὸ ὅτι μὴ ἀντιλαμβάνονται τὸ ἴδιον συμφέρον τῶν ὑπέθαλψαν τὰς πλεονεκτικὰς ὁρέξεις τῶν βαλκανικῶν κρατῶν.

Αἱ δύο αὗται Δυνάμεις, λέγει, ἔπρεπε νὰ ἀρκεσθῶν μὲ τὴν πολιτικὴν τῆς παροχῆς ἐλευθερίας, ἥτοι προσωπικῆς καὶ κοινωνικῆς δικαιοσύνης εἰς τὰ Βαλκάνια.

Ἐν τούτοις αὗται ἐπεδίωξαν τὴν μεταβολὴν τοῦ βαλκανικοῦ χάρτου ἐν ὀνόματι τῆς ἀρχῆς τῆς ἐθνολογικῆς εὐσταθείας τοῦ τόπου. Τὸ ζήτημα ὅμως τοῦτο ἔφθασε σήμερον εἰς τοιοῦτον σημείον, ὥστε τοῦ λοιποῦ ἡ τε Αὐστρία καὶ ἡ Ρωσία θὰ ὑποστοῦσι μεγάλας ζημίας λεγῶν τῆς σπουδαιότητος, ἣν ἀπέδωκαν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτὴν θεωρίαν.

Τὰ γεγονότα ἀποδεικνύουν σήμερον, ὅτι ἡ Αὐστρία πρέπει πλέον νὰ ἀφῇσιν κατὰ μέρος τὰς πλεονεκτικὰς της θέσεις καὶ νὰ φρονίσῃ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν ἰσορροπίαν συνάδουσαν μὲ τὰ συμφέροντά της. Ἡ Ρωσία ἐξακολουθεῖ ἰσχυρὰ νὰ ἀνακινῇ τὴν ἐθνολογικὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ καὶ αὕτη θὰ δοκιμάσῃ προσεχῶς τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σχηματισμοῦ ἰσχυροῦ σλαβικοῦ κράτους ἐν τοῖς Βαλκανίοις.

Ἡ «Ἰκιδάμ» τονίζουσα ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὸν ἑξαιρετικὸν χαρακτῆρα τοῦ σήμερον ὑπὲρ τῶν Ὀθωμανῶν διεξαγομένου ἀγῶνος παρατηρεῖ, ὅτι ὁ κατὰ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν πόλεμος δὲν εἶνε πόλεμος ὑπὲρ τιμῆς καὶ δόξης, οὔτε πόλεμος ἀποικιακὸς διεξαγομένος χάριν συμφερόντων.

Ὁ πόλεμος οὗτος εἶνε μία φοβερὰ πάλιν συναποτέμνη εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Πρωτεύουσας ἡμῶν καὶ μέλλουσα νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ζωῆς ἡ τοῦ θανάτου τοῦ Κράτους ἡ τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Ἐν τούτοις ἡμεῖς δυστυχῶς δὲν ἐπεδείξιμεν μέχρι τῆς σήμερον ἀνάλογον ἐνδιαφέρον περὶ τοῦ πολέμου τούτου καὶ διὰ τοῦτο ἐκτιθέμεθα εἰς τὰς ἐπικρίσεις καὶ τοὺς χλευασμοὺς τῶν ξένων.

Ἦς ἀναποκρίτης ξένης ἐφημερίδος περιγράφει διὰ ζοφερῶν χρωμάτων τὴν ἀπάθειαν, ἣτις ἐπικρατεῖ ἐν Κ) πόλει διὰ τὸν πόλεμον καὶ ἐκφράζει διὰ τοῦτο τὴν βαθεῖαν θλίψιν του. Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναγνώσῃ ὁθωμανὸς τις τὴν ἀναπόκρισιν ταύτην καὶ νὰ μὴ ἐρυθρίσῃ ἐξ ἀισχύνης.

Κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην περιστάσιν ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς νὰ ἐγγράφωται ἐθελονταί, νὰ παρέχωσι βοηθήματα εἰς χρῆμα καὶ εἰς εἶδος, νὰ εἰσέρχωνται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου, νὰ συντηρῶσι τὰς οἰκογενεῖς τῶν ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ πολέμου ἀγωνιζομένων καὶ νὰ διευθύνωσι τὰς ἐγκαταλειφθείσας ἐργασίας τῶν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ

Ὁ κ. Δαγκλῆς ἀντιστράτηγος

Κατὰ τοὺς προσεχεῖς στρατιωτικοὺς προβεβασμοὺς θὰ προαχθῇ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιστρατήγου ὁ ὑποστράτηγος κ. Π. Δαγκλῆς, ἐντὶ τοῦ κ. Σαπουντζάκη, ὅστις, ὡς γνωστὸν ἀπεστρατεύθη καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀρίου ἡλικίας.

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Ἡ ἀπαγόρευσις τῶν χορῶν

Τέσσαρες διευθύνται ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις καφωδεῖων ὑπέβαλον πρὸς τὴν διευθύνσιν τῆς ἀστυνομίας αἴτησιν, δι' ἣς παρακαλοῦσι τὸν κ. Ζυμβρακάκη ὅπως κατὰ τὴν περίοδον τοῦ τριωδίου μὴ χορηγήσῃ πρὸς τοὺς διευθυντάς τῶν καφωδεῖων ἀδείας χοροῦ.

Οἱ διευθύνται καφωδεῖων κ. κ. Βαλσάμης, Κέκκινος, Φατσᾶς καὶ Καπερώνης ζητήσαντες τὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ χοροῦ κατὰ τὰς ἀπόκρεω προέβησαν εἰς τοῦτα λόγῳ εὐλαβίας πρὸς τοὺς ἀδελφούς μας, τοὺς δαινοπαθοῦντας καὶ χύνοντας τὸ πολυτίμιον αἷμά των παρὰ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Μπιζανίου.

Ὁ κ. Ζυμβρακάκης ἀδοξομήτως καὶ πρὶν ἢ υποβληθῇ αὐτῷ ἡ ἐν λόγῳ αἴτησις λόγῳ τῶν περιστάσεων αὐτῶν, διαρχόμεθα εἰς τὴν ἀποφασίσει νὰ ἀπαγορεύσῃ τοὺς χοροὺς ἐν τοῖς καφωδεῖσι.

ΧΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟΝ

ΠΥΡΓΟΣ, 2 Φεβρουαρίου (τηλεγραφικῶς).

—Τὴν νύκτα ἔπασεν εἰς τὴν πόλιν χιών. Τὰ πέριξ βουνὰ εἶνε κατάλευκα. Τὸ φύχος εἶνε δριμύτατον, ὁ βορρᾶς ἀκάθετος.

ΣΙΤΟΦΟΡΤΙΟΝ ΕΚ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Διὰ τοῦ Αὐστριακοῦ φορτηγοῦ ἀτμοπλοίου «Τζακόντα» ἐκομίσθη χθὲς εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐκ Νέας Υόρκης μέγα φορτίον σίτου, διὰ λογαριασμὸν διαφόρων σιτεμπόρων τῆς γείτονος.

ῥιστον κύριον... εὐλογοῦντες ὑμᾶς, ἡλίας καὶ σελήνην, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, πᾶς ὁμοῦ καὶ δρέσος, πῦρ καὶ καύμα, ψυχὸς καὶ καύσων, νιφετοὶ καὶ πάγοι, πᾶντι καὶ χιόνος, ἑστραπαὶ καὶ νεφέλαι, φῶς καὶ σκότος, νύκτες καὶ ἡμέραι, γῆ, ὄρη καὶ βουνὰ καὶ πάντα τὰ φερόμενα ἐν αὐτῇ, πηγαί, θάλασσαι καὶ πεταμεῖ. κήτη καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας».

Ἐξ ἧτοι δὲ αἱ ἀσυλλήπτου ποιήσεως εἶνε αἱ μετὰ τὸ «Εὐχαριστήσω μὲν τῷ Κυρίῳ» λειτουργικαὶ εὐχαὶ τῆς λειτουργίας τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Χρυσόστομου, ἐξ ὧν καὶ θεῖα εὐχαριστία ἡ θεῖα λειτουργία ὀνομάζεται.

Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ κυρίως ὁμῶς δοξολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶνε ἡ τοῖς πᾶσι γνωστὴ, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ὁρθοῦ ψαλλομένη «Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς», ἡ εἰς τὸν ἐπίσκοπον Τελεσφόρον ἀποιδόμενη, ἣς ἐξοχὸν τὸ μεγαλεῖον τῆς θρησκευτικῆς αὐτῆς ἐξέφρασε, οἷαι αἱ ἐκφράσεις «Κύριε βασιλεῦ, ἐπουράνιε θεὸς, πᾶτερ πατριάρχων Κύριε Υἱὸς μονογενὲς, Ἰησοῦ χριστῇ, καὶ ἁγίῳ πνεύμα... πρόσδεξι τὴν δόξην ἡμῶν ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ πατρὸς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ὅτι σὺ εἶ μόνος ἅγιος, σὺ εἶ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν Θεοῦ πατρὸς... Κύριε καταφυγὴ ἐγεννήθης ἡμῖν ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον, διδάξον με τοῦ ποιῆν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ἀφέμεθα φῶς».

Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὸ ὕψος, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ θεῖον κάλλος τῆς δοξολογίας ταύτης; Ἀρκεῖ μόνον ὁ ἀναγινώσκων νὰ ἐμβαδύνῃ εἰς τὴν λέξιν, ἥ τις ἀναπτέρει τὴν διάνοιαν καὶ ἐμβαθύνει τὸν νοῦν εἰς τὰ ἱερῶν κάλλη τῆς θεῆς Μεγαλειότητος.

Η ΑΜΒΡΟΣΙΑΝΗ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ

Τῆς δὲ Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐξοχος δοξολογία εἶνε ἡ Ἀμβροσιανὴ καλούμενη δοξολογία «Te Deum laudamus», περὶ ἣς ἡ παράδοσις λέγει, ὅτι ταύτην θεόθεν ἐμπνευσθέντες (divinitus inspirati) συνέκαλλον κατ' ἀντιφωνίαν Ἀμβρόσιος καὶ Αὐγουστίνος, ὅτε ὁ ἱερεὺς Αὐγουστίνος ἀνῆλθεν ἐκ τῶν ὑδάτων τῆς κολυμβήθρας κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τοῦ 387.

Τὴν δοξολογίαν ταύτην ἐν ἀρρήτῳ μεγαλοπρεπείᾳ ψάλλει ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία εἰς τὰ μεγάλα αὐτῆς ἑορτὰς καὶ ἐθνικὰς ἑορτὰς μετὰ γυνικῆς κωδωνοκρουσίας καὶ λαμπρῶν μουσικῶν συνθέσεων.

Ταύτην δὲ ἐκ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας παραλαβοῦσα ψάλλει καὶ ἡ ρωσικὴ «Tebé Boga chwalim» εἰς τὰς μεγάλας αὐτῆς ἑορτὰς, ἣν τὸ πρῶτον ἡμεῖς ἐκ τοῦ ἐπισήμου λειτουργικοῦ καὶ ἀρχαίου σλαβικοῦ κειμένου μετεφράσαμεν εἰς τὸ ἑλληνικόν, καὶ ἣτις ἀδεία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπετράπη ἑπὶ νὰ ψαλῇ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ εἰς τοὺς γάμους τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὅτι τὸ πλεῖστον τοῦ ὕμνου τούτου ὑπενθυμίζει τὴν ὀρθόδοξον δοξολογίαν καὶ πληθὺν χωρίων τῆς ἁγίας Γραφῆς, περὶ τούτου οὐδεὶς ἀμφισβᾷ.

Διὰ τοῦτο πολλοὶ τῶν ἀρχαιοτέρων διδασκάλων τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας ἐθεώρησαν, ὅτι ὁ ὕμνος οὗτος τὸ κατ' ἀρχὰς ἐγράφη ἑλληνιστί καὶ εἶτα μετεφράσθη λατινιστί, μετὰ τὴν ἐσχάτως μάλιστα ἐν τινι χειρογράφῳ ὑπὸ τοῦ Γάλλου Blouet εὑρεσιν τῆς δοξολογίας ταύτης γεγραμμένης ἑλληνιστί.

Καθ' ἡμᾶς ὅμως, αἱ λέξεις, καὶ αἱ ἐν αὐτῷ ἐννοιαί, εἰσι μᾶλλον ἀντιλήψεις τῶν Πατέρων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπωφεληθέντων βεβαίως καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων πρωτοτύπων εὐχῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὥς τὸ «Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς», λέγομεν δὲ ὅτι τὸ ἔργον τοῦτο ἐστὶ μᾶλλον τῆς θρησκευτικῆς ἀντιλήψεως τῶν Λατίνων ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, διότι, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες Πατέρες ἐν τῇ δοξολογίᾳ αὐτῶν, ἐν γλαφυρᾷ καὶ λίαν ὕψι γῇ ποιήσας, ὕμνοῦσιν, εὐλογοῦσι, προσκυνοῦσι καὶ δοξολογοῦσι τὸν καθήμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν δεικνύοντα τὸ φῶς, οἱ Λατῖνοι Πατέρες τούναντιον, ἐν βαθεῖα συναισθήσει τῆς ἁμαρτίας, ὥς ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτῶν, οὕτω καὶ ἐν τῇ δοξολογίᾳ αὐτῶν ταύτῃ, ταπεινῶς ἀναμνησκονται τοῦ ἔργου τῆς ἀπολυτρώσεως, τῆς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας, καὶ τῆς διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ αἵματος ἐξαγορᾆς τῶν δούλων αὐτοῦ.

Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἡ δοξολογία, ἡ ὁ ὕμνος οὗτος, ἐκφράζει αἰσθήματα καὶ ἐννοίας τῶν Λατίνων μᾶλλον τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων ἢ τῶν Πατέρων τῆς Ἀνατολῆς, ἐπομένως οὐδεμίαν δυσκολίαν ἔχομεν ν' ἀποδώσωμεν τὸν ὕμνον τοῦτον εἰς τοὺς ἁγίους ἄνδρας τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας τὴν γενικὴν δὲ καὶ ἀρχαιοτάτην παράδοσιν ἀκολουθοῦντες, οὐδέλωις διστάζομεν ὀρισμένως ν' ἀποδώσωμεν τοῦτον εἰς τὸν πολὺν ἐπίσκοπον τῶν Μεδιολάνων, τὸν ἱερὸν Ἀμβρόσιον, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ὕμνος οὗτος, ἥδη πρὸ τοῦ 530 ἢ ἐν χρήσει ἐν τοῖς ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἰταλίᾳ Μοναστηρίοις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΥΜΝΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

Τὸ περιεχόμενον τοῦ ὕμνου τούτου δὲν εἶνε μόνον δοξολογία, ἡ αἶνος εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὁμολογία πίστεως.

Εἰς τρία δὲ διαιρέσωμεν τὸ περιεχόμενον τοῦ ὕμνου τούτου.

α'.) Εἰς δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεόν.

β'.) Εἰς δογματικὴν ἔκφρασιν πίστεως.

γ'.) Εἰς δεήσεις καὶ ἰκεσίας ὑπὲρ σωτηρίας

11 ἐν τῇ ῥωσικῇ Ἐκκλησίᾳ μνηστικῇ τοῦ ὕμνου τούτου ἐστὶν σεμνὸν ἔργον, τοῦ διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ σοφωδέτητα τῆς μελωδίας αὐτοῦ, περιφύλου Ivvoff, διευθυντοῦ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ τοῦ Αὐτοκράτορος Νικολάου τοῦ Α'.

Ἐπὶ τοῦ αἰδίου τοῦτου Αὐτοκράτορος, Πάππου τῆς Α. Μ. τῆς Σεπτῆς ἡμῶν Ἀνάσσης, τοῦτου μερίμνη, διακανονίσθησαν τυπικῶς ὁμοιόμορφως πᾶσαι αἱ ἱεραὶ τελεταὶ τῆς ὁμοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ὥς αὗται νῦν αὐστηρῶς τελοῦνται καὶ ἅπαν τὰ Ρωσικὸν Κράτος ἀπὸ Πετρουπόλεως μέχρι τοῦ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκκλιτῆς εὐρισκομένου χωρίου).

Ἀκριβὲς δὲ κατὰ τὴν μελωδίαν ταύτην τοῦ Ρώσου μουσικοῦ Ivvoff ἐψάλη ὁ ὕμνος οὗτος ἐν τῷ Ἀθῆναις Μητροπολιτικῷ Ναῷ κατὰ τοὺς Γάμους τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω θῆλον πόσον διδάσκει ὅτι διὰ πᾶσαν ἐργασίαν, ἣν δίδωσιν ἡμῖν ὁ Κύριος, ἐφείλομεν ἐγκαρδίως νὰ εὐγνωμονῶμεν τὸν Θεόν.

Καὶ αὐτὰς ἐτι τὰς δυσπραγίας μετ' εὐγνωμοσύνης ἐφείλομεν νὰ δεχώμεθα, διότι δι' αὐτῶν ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν δόξαν, ἣν ἐσεκα συνεχῶς εὐτυχίας ἀπώλεσαμεν.

Πᾶσα δόξα, πᾶς πλοῦτος, πᾶν ἀγαθὸν προέρχεται ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸν μόνον ἐφείλομεν νὰ εὐγνωμονῶμεν.

Ὅταν τὰ ρωσικὰ στρατεύματα ἐνίκων, ὅλος ὁ στρατὸς ἔψαλε καὶ ψάλλει τὸ «μὴ ἡμῖν, Κύριε, μὴ ἡμῖν, ἀλλ' ἡ τῷ ὀνόματί σου δὸς δόξαν».

Ὅταν δὲ τὰ γερμανικὰ στρατεύματα κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 78 ἐνίκων, αἱ σάλπιγγες προσεκάλεον ὅπως θώσωσι δόξαν καὶ εὐχαριστίαν εἰς τὸν Κύριον ἐπὶ ταῖς πολεμικαῖς νίκαις.

Ὁ ἀγέριτος, εἶνε μαρὸς ὄγκος, βαρύνων τὴν γῆν, ὁ δὲ εὐγνώμων, λευκὸς κρίνος ἀποπνέων λεπτὸν τὸ ἄρωμα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ.

Οἱ γονεῖς ἄς διδάξωσι τὰ τέχνα αὐτῶν τὴν ἐληθῇ καὶ ἀνυπόκριτον εὐγνωμοσύνην καὶ ἔστωσαν βέβαιαι διὰ ἀποδώσουσιν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν κοινωνίαν τοὺς ἀρίστους πολίτας.

Ἡ φευδαπίαστος εὐγνωμοσύνη γεννᾷ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀλαζονείαν. Σπουδάσατε σήμερον τοὺς δύο τύπους τοῦ Τελώνου καὶ τοῦ Φαρισαίου, καὶ θέλατε μένοι εὖρε τὴν διαφορὰν τῶν δύο τούτων ἀνθρώπων τῆς κοινωνίας. Ἀλαζὼν, ὑπερήφανος καὶ ἀγνοῶν τίς ἡ πρὸς τὸν Θεὸν εὐχριστίας εὐχαριστία ὁ Φαρισαῖος, περιεφρόνει τοὺς πάντας. Ταπεινὸς καὶ εὐχριστῶν εὐχριστῶν τὸ θεῖον, ὁ ἔσπερος, ἐφ' οἷς ἀναξίως ἐλάμβανεν, ὡμολόγησε, ὅτι δὲν εἶνε ἄξιος οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς του νὰ ἄρῃ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς, ἔνθα ὁ θρόνος τοῦ Μεγάλου Βασιλέως.

Ἦθε ὁ Κύριος νὰ παράσχῃ ἡμῖν πλήρεις τὰς νίκας, καὶ παῖδά, γέροντας, ἀσθενεῖς καὶ ὕγιεις, ἐφ' ὅσον ζῶμεν νὰ εὐχαριστῶμεν τὸν Θεόν πάντως ὅμως κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου ἁγας ὁ Ἑλληνισμὸς ἐφείλει νὰ δεξάζῃ καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν Ὑψιστον, ὅτι τοιαύτης δεινῆς ἡμᾶς δουλείας ἐρρύσατο.

Ἀγ' ὅναι, φάσαντα, φοβερεῖ φυλακαί, αἱ φυλακαὶ ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, οἱ πόδες εἰς τὸ ξύλον, οἱ καταπεντισμοί, οἱ ὀδελιαί, τὸ πῦρ, αἱ ταναὶ ἡ ἐντυχίσεις ζώντων, τὸ φρικαλέον παιδεμάζωμα, ἡ σφαγὴ τῶν τέκνων ἐνώπιον τῶν γονέων, αἱ ἀνατροπαὶ τῶν ἁγίων τραπεζῶν, ἡ ἐπ' αὐτῶν κατακρεούρησις τῶν ἱερῶν λειτουργῶν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀτίμωσις τῶν ἡμετέρων μητέρων καὶ ἀδελφῶν, ἡ κατασκαφὴ τῶν τάφων τῶν ἡμετέρων προγόνων, ἡ περιύβρισις καθ' ὅδον σεβασμιῶν ἱερῶν, φερόντων τὴν ἁγίαν μετάληψιν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, ἰδοὺ τὰ δῶρα, δι' ἃν ἐπὶ 500 ἔτη ἐφειλοφρονεῖτο ἡ εὐγενεστάτα φυλὴ τοῦ κόσμου, ἡ διὰ τῆς θείας αὐτῆς δόξης ἐκπολιτίσασα καὶ ἐκχριστιανίσασα ἐκείνους, εἰς ὧν τὴν τράπεζαν διαφύλοισκεῖται καὶ παῖς ἐστὶ τὴν τύχην μας.

Δοξάζομεν τὸν Θεὸν ἐπὶ τοῖς συντελεσθεῖσιν εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ἐφ' ἣς εὐδοκεῖ ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ καθ' ὅσον ἐλπίζομεν εἰς τὸν Θεὸν βοήσωμεν τῷ Δοτῇ παντὸς ἀγαθοῦ.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθ' ἅπερ ἡλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Ἐκλίποιεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα μὴ καταίσχυνθῇν εἰς τὸν αἰῶνα.

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΚΡΕΜΑ ΙΣΙΛΜΑ

Τοῦ Οἴκου Icilmal καὶ Co Ltd

“LONDON.”

ΑΝΕΥ ΛΙΠΟΥΣ, διατηρεῖ καὶ προφυλάττει τὴν ἐπιδερμίδα, διδοὶ χροῖαν ΒΕΛΟΥΔΙΝΗΝ.

Πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ Γαλλικὸν φαρμακεῖον καὶ εἰς τὰ φαρμακεία Βυρίνη, Μαγγάνη, Λούρου, Μοσχόβιτου, Χριστοπούλου, Προμπονά, Ἀλεξίου, Δασκαλάκη, Α. Μαυρί, Α. Βελιόπουλου καὶ Χαρ. Λήτου. Μοροπωλεῖα, Στίνη, Μπαχαρία, Μουσιῶ καὶ Ν. Λίβα. Ἐν Πειραιεὶ μωροπωλεῖον Γεωργαντά καὶ φαρμακεῖον Παρρά. Ἐν Καλύματις Χ. Κουτραφούρης. Ἐν Ἀγρενίῳ Κ. Φιλίππιδης. Ἐν Κιάτῳ Κ. Κωνσταντίνου. Ἐν Ἀμφιδόῃ Ἡλ. Ζαχαρίας. Ἐκαστον δοχεῖον δραχ. 2.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Κ. Γερακάκης (φαρμακοποιὸς) Πάτραι. Ἐν Ἀθήναις, Πειραιεὶ, Σύρῳ Ἄντ. Παυλακάκης παραγγελιοδόχος Σταδίου 40.

Διπλωματούχος διδασκάλα τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς γλῶσσης καὶ παραδόσεις κατ' οἶκον ἢ κατ' ἴδιον. Παιδὸς εἰς παιδὸς οὐκ ἄνω τῶν 14 ἐτῶν. Μητροπολιτικὸς ὁδὸς Μαραστείου 88.